

La vuitena simfonia de Tarantino

El director estrena «Los odiosos ocho», el segon western que dirigeix i la vuitena pel·lícula de la seva filmografia | El film compta amb la música d'Ennio Morricone i les actuacions de Samuel L. Jackson, Jennifer Jason Leigh, Kurt Russell o Tim Roth

Kurt Russell i Samuel L. Jackson, en una escena de «Los odiosos ocho»

Just als crèdits inicials, la música d'Ennio Morricone es fon amb el paisatge nevad de Wyoming, mentre una diligència s'obre camí entre una tempesta ferotge. Lentament, aprofitant les voluptuositats que ofereix el sistema panoràmic, *Los odioso ocho* (*The hateful eight*) comença marcant la pauta de tot el què s'esdevindrà a partir d'aquest moment. Agafant-ne la iconografia, però marcant distàncies amb la diligència de John Ford, la vuitena pel·lícula de Tarantino no és una *road movie* estirada per sis cavalls. És la recerca d'un lloc, Red Rock, que construïm des de la impossibilitat d'arribar-hi. I és, també, la peça d'un engranatge perfecte que viu en el diàleg que estableix amb tota una filmografia.

Los odiosos ocho és el segon western de Quentin Tarantino i també una de les seves pel·lícules més rodones, condensada en tres hores que són un mannà de la recepta del seu propi cinema, ofert a doll per complaure l'orgull dels més versats en la matèria. En aquest cas, però, la convenció fílmica de l'oest americà passa de l'agra visceralitat de *Django Unchained* -on el director va retratar el conflicte esclavista- a la teatralització calculada que va saber sublimar Sergio Leone -amb només tres westerns al currículum-. La mesura contra l'exhibició, ambdues sorgint d'un cervell en ebullició permanent.

Vint minuts després de l'inici, ja amb el fred instal·lat a la carcanada, passem a l'opressió atmosfèrica d'un únic espai, la merceria de la Minnie, on es serveix bon estofat i on la porta s'ha

de falcar amb dos taulons de fusta. Un lloc que ofega. El mal temps obliga a l'aturada i això és, de manera inevitable, l'embolcall perfecte per ordinar una trama d'equívocs, sense pressa, però sense pausa, marcada pel ritme de sis capítols que ens recorden que som en un purgatori diabòlic i sanguinolent on preval un codi amb una justícia particular.

Quentin Tarantino, en un moment del rodatge de «Los odiosos ocho»

Un compendi de la genialitat de Tarantino

La genialitat de Tarantino és haver convertit en imprescindibles els seus propis vicis, conscient d'estar teixint una obra en forma de gran continuïum sostingut. D'una banda, aquestes converses diabòliques, llargues, pesants i totalment indispensables per fer avançar el clímax de la història. No existiria el cinema *tarantinià* sense aquestes línies i rèpliques, sense que ens plantegéssim en algun moment si són necessàries o no, si són carregoses o realment aporten alguna cosa. Són art de manera pura, una vèrbola pastosa que ens fa part de l'ànima macabra de cada personatge.

De l'altra, els punts d'anticlímax amb els quals sempre aconsegueix esquitxar-nos -de sang i de sorpresa-, fent possible que la convenció de qualsevol noció de bona conducta narrativa quedi feta miques. Ens posa nerviosos, nerviosos de veritat, perquè ningú més que ell sap com tocar-nos la nafra amb tanta insistència i insolència. Per últim, l'argot que ell mateix ha anat creant, des de *Reservoir Dogs* fins al 2016, de referències que ja no són robatoris indiscriminats, sinó homenatge a un llenguatge propi.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=JE_IHXSxBel

L'esclat de sang, el talent visual, els trucs a l'estil Agatha Christie (que ja eren la raó de ser del seu debut com a director) comparteixen protagonisme a *Los odiosos ocho* amb tot allò que fa memorable la vuitena simfonia de Tarantino, la darrera obra magna d'una manera d'entendre la passió i el cine. Aquí rau el toc magistral de tot plegat, en la immersió del director en la cultura *pop* dels Estats Units, en la manera de burxar en una història massa incòmoda, forjada a base

d'enfrontaments, males paraules i molta set de venjança. Una història que no s'explica sense l'existència dels *westerns*, ni sense entendre la deshumanització racial, la vigilància del *sheriff* o la llei del tret més encertat.

Vuit energúmens sense pietat

L'elenc d'actors remata -mai millor dit- la feina, a fi de bé, revitalitzant el paper magistral de Samuel L. Jackson, la recreació "*reservoirdogiana*" de Tim Roth, l'accent de pinxo infal·lible de Kurt Russell o l'impertèrrit Bruce Dern, com si l'haguessin rescatat directament del seu paper a *Nebraska* -on també hi fa molt de fred, per cert-. Però no és tot aquest batibull d'homes sense pietat i amb males puges qui fa diana, sinó la malgirbada Jennifer Jason Leigh, en un paper antològic com a autèntica bruixa de la imatgeria dels contes de Charles Perrault. Fosca, bruta, pèrfida, pràcticament animal.

Al trident format per direcció, guió i actors cal afegir-hi la preeminència d'una música feta a mida de la farsa. Volgudament menys pastitx que en d'altres ocasions, la partitura ve comanada per una de les millors obres recents d'un geni a punt de fer 90 anys, Ennio Morricone. I, on no arriba ell, arriben The White Stripes (Apple Blossom) o David Hess (Now You're All Alone). El llaç que posa ordre a un concert grandios, on cada fil connecta amb un altre fil, i on cada gir és part d'un moviment anterior. Un film pacient, com el geni de Tarantino, que no té cap pressa per desacreditar l'Acadèmia de Hollywood. Només és qüestió de temps.

Los odiosos ocho (The hateful eight), de Quentin Tarantino

Direcció: Quentin Tarantino

Intèrprets: Samuel L. Jackson, Kurt Russell, Jennifer Jason Leigh, Bruce Dern, Tim Roth, Michael Madsen, Channing Tatum, Zoë Bell

Títol original: *The hateful eight*

País: EUA

Durada: 167 minuts

Any: 2015

Gènere: Western, comèdia negra

Estrena: 15 de gener de 2016